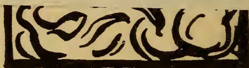
Ludvig Holberg

Jean de France

MAX·LEVIG

Jean de France

eller

Hans Frandsen.

Komedie i fem Akter

af

Ludvig Holberg.

Kjobenhavn.

Trykt og faaes tilkjobs hos E. C. Løser,

Store Kjøbmagergade Nr 26.

Personerne.

Jeronimus, en Borger.
Frands, hans Nabo.
Magdelone, Frandses Hustru.
Jean, deres Søn.
Elsebet, Jeronimi Datter.
Antonius, hendes Elsker.
Espen, en Tjener.
Marthe, en Pige.
Arv, en Gaardskarl.
Pierre, Jeans Tjener.
En Spiller.
En Dreng.

Scenen er i Kjøbenhavn.

Jean de France.

Første Akt.

Første Scene.

Jeronimus. Frands.

Jeronimus. Godmorgen, Nabo, hvor kommer I fra saa tidlig?

Frands. Jeg var udi et Ærinde paa Gammeltorv.

Jeronimus. Hvad godt Nyt der?

Frands. Intet, uden man førte En til Slutteriet.

Jeronimus. Det kan ikke regnes for Nyt; men hvorfor blev han bragt did hen?

Frands. Man sagde mig at det var for Gjæld.

Jeronimus. Det er heller intet Nyt.

Frands. Samme Person har længe reist udenlands og har sat en stor Hob Midler til.

Jeronimus. Det er heller ikke Nyt. Hør kun, kjære Nabo, speiler eder udi deslige Exempler. I har en Søn, jeg vil ikke sige meer; gid det ikke maa gaae efter min Spaadom! Det rører mig saa vel som eder; thi jeg har lovet min Datter Elsebet bort til ham; men I vilde ikke lyde mit Raad: han skulde have sin Villie, han vilde reise, han skulde reise, skjøndt han er et Barn paa nitten Aar.

Frands. Forlad mig, Nabo, han blev tyve Aar forleden Januari.

Jeronimus. Jeg kan nok erindre da han blev født, det var den samme Tid, som salig Birthe døde; men det vil Intet sige; lad være at han er tyve Aar gammel, mon det ikke er Hazard alligevel at lade ham saaledes reise udenlands?

Frands. Jeg vil ikke disputere om det er farligt eller ei; men det veed jeg, at de Fleste her i Landet reise udi den Alder.

Jeronimus. Det gaaer og de Fleste som den Karl, I mødte paa Gammeltorv. I har saa vidt Ret, kjære Nabo: de Fleste ere siden hængefærdige af Armod; hvorfor maa eders Søn ikke hænge sig saa vel som en Anden?

Frands. Ak! det har ingen Fare; han forsikkrede mig førend han tog Afsked om sin Skikkelighed.

Jeronimus. Det gjør Alle. Jeg veed ikke hvordan hans Levnet har været udi Paris; men det kan jeg sige: at hans Breve staaer mig aldeles ikke an; min Datter Elsebet kalder han Isabelle, sig selv skriver

han Jean, og jeg hedder Jerome. Han maa kalde sig selv hvad han lyster, han maa skrive sig Fairfax og Soldan, om han vil, naar han ikkun lader mig og min Datter beholde vore kristne Navne.

Frands. Af, kjære Nabo, det er jo Moden; unge Mennesker gjøre Saadant for at lade see de have lært fremmede Sprog.

Jeronimus. Jeg disputerer ikke om det er Moden eller ei; men er det en fornuftig Mode? Om en Franskmand her udi Landet forvendte sit Navn Jean og lod sig kalde Hans naar han kom hjem igjen, mon hans Landsmænd ikke tænkte at han var bleven forrykt? Det er smukt nok at lære fremmede Sprog; men, naar vi har lært vort eget først. Det er smukt nok at reise udenlands, naar man har samlet Aar og Forstand først, naar man har den Kapital, at man kan leve af Renterne, naar man reiser paa en vis Profession, som man ikke kan lære hjemme. Men her er det bleven som en sat Ret for fattige Borgerborn, at de isleng ved slige Udenlandsreiser skal ødelægge deres Familier for at lære et Sprog, som de for en Snees Rigsdaler eller mere kan lære af en Sprogmester herhjemme. De Fleste blive fordærvede og lære Intet uden galne Moder og Vellyst, som de siden fylde Landet op med, og glemme det Gode, de ere blevne øvede udi i Skolerne. Jeg kan opregne over Snese smukke Karle, der har studeret deres Prækestoel paa Klosteret, og gjort Prækener, som have været høit agtede, endog udi vor Frue- og Rundekirke, hvor de lærde Menigheder ere. De Samme ere siden efter Moden reist udenlands, og der efter Moden have glemt bort deres Kristendom indtil Katekismum, tilsat deres Midler, ført en Hob politiske Griller med sig tilbage, og siden gaaet med deres Bonjour's og Comment vous portez-vous, og kreperet, saa de har faaet en Ulykke i Maven, indtil de ere faldne til Melankoli og Brændeviin; saa at Forældrene seer derved deres Børn fordærvede og sig selv ødelagte. Ja, I leer deraf, kjære Nabo, det er min Tro dog sandt; dersom I saae udi en Sum paa eet Sted de mange Penge, som af unge Mennesker aarligen bliver unyttig tilsat udenlands, skulde I ikke forundre eder over, at vi ere saa fattige og magtesløse. Eders Søn har allerede fortæret femten hundrede Rigsdaler i Frankrig. I siger, at han har lært Fransk derfor; men I taler ikke om hvormeget Latin han har ogsaa glemt. Narreri og Galskab mærker jeg han har lært for det Første. Det kan jeg see af de Breve, han skriver til mig.

Hvad Fanden skal jeg med de franske Breve, som jeg ikke forstaaer et Ord af? først koste de mig Postpenge, siden en BouteilleViin til Jean Baptist, som sætter dem over for mig paa Tydsk, og kan jeg endda neppe forstaae dem.

Frands. Nu gjør det ingen Gode, Nabo, at vi tale derom; hvad eengang er gjort, kan ikke forandres; Skylden er ikke hos mig. Min Kone vilde saa have det.

Jeronimus. Fy! fy! skyd aldrig Skylden paa eders Kone! Naar I beskylder eders Kone for Saadant, beskylder I ogsaa eder selv. Det er haanligt for en Mand, at han siger: jeg er bleven ødelagt; men det er ikke min Skyld, thi min Kone vilde saa have det.

Frands. Min hjerte Nabo! I er altfor knarvurren. Jeg er Gud skee Lov ikke endnu ruineret. Vil I ikkun tie stil; nu kommer min Søn tilbage; thi han er reist fra Paris for fire Uger siden, og saa er der Ende derpaa.

Jeronimus. Ende derpaa? ha, ha! Ende derpaa? I skal faae det at vide, Nabo. I skal faae det at vide. Vor danske Ungdom gjør ikke som Ungdommen i Holland: Myn Heer Kalfs Søn udi Serdam reiste udenlands for nogle Aar siden, førte sig op som en Prinds, trakterede Ministere ved alle Hoffer; men saasnart han kom tilbage igjen, solgte han Heste, Vogne, Kudsk, Lakeier og sin hele Stads, tog sin gamle Serdamske Bondekjol paa igjen. Mon vore Kavalerer, vore Dagdrivere, vil gjøre det Samme? Jo, jo, forsøg kun at give eders Søn reven Øl-og-Brød til Frokost, som tilforn, see, om han ikke vil svare: Jeg er vant til Chokolade i Holland; forsøg at give en god dansk Meelgrød eller Byggrynsgrød, see, om han ikke vil grine deraf, og en anden Aften soupere hos en fransk Kok. Vilde de endda ikkun føre een Nations Lyde hjem med sig, var det ikke saa meget at sige; men de kommer tilbage sammensyede af al det Galskab, som findes udi England, Tydskland, Frankrig og Italien. Jeg vil ikke skjære op, Nabo, saaledes leve ungefær vore Kavalerer naar de kommer hjem: Om Morgenen skal de have deres Thee eller Chokolade; det, sige de, er paa sin Hollandsk. Om Eftermiddagen deres Kaffee, det er paa sin Engelsk. Mod Aftenen spille de Allomber hos en Maitresse, det er paa sin Fransk. Naar de gaae et Ærinde i Byen, skal de have en Lakei i Hælene paa sig, det er paa sin Leipsigsk eller Berlinsk; skal de gaae i Kirken, spørger de først, om der bliver Musik, det er paa sin Italiensk; Alt hvad som er Udenlandsk synes dem at være artigt

og fornemme, endogsaa naar de blive trukne til Slutteriet for Gjæld.

Frands. Nu nu, Nabo, det tør gaae bedre end I tænker. Er det ellers længe siden, at I fik Brev fra min Søn?

Jeronimus. Ungefær for fire Uger siden.

Frands. Han var reist for fire Uger siden fra Paris.

Jeronimus. Det kan nok være; hans sidste Brev var dateret (med Permission at sige) fra Roven eller Roven; er der nogen Sted, som hedder saa i Frankrig?

Frands. Det maa være Roan, som de Franske skrive Roven; thi han gaaer til Skibs.

Jeronimus. Det er et hæsligt Navn. Men der kommer Arv Gaardskarl med Aanden i Halsen. Hvad mon han vil?

Anden Scene.

De Forrige. Arv.

Arv. Nu gav jeg nok en Daler til, at Husbond var hjemme; thi Hans Frandsen er kommen hjem og Ingen kan forstaae et Ord hvad han siger. Det Første, han kom ind ad Døren, spurgte han: hvor er Moen pere? jeg blev forbauset over saadant Spørgsmaal; thi hvem Fanden kan skaffe ham modne Pærer udi Mai Maaned? Jeg svarede: de ere ikke her udi Landet paa disse Tider; han forundrede sig meget derover, ligesom han aldrig havde seet en Have her i Landet tilforn, og spurgte siden om hans træ siær mere. Hvorfor jeg svarede, som Sanden er, at han kan finde hende enten paa Ulfeldsplads eller Hallandsaas; thi der findes tvende Træmære. Mig gav han et Hundenavn, kaldende mig Garsong, og Andet, som jeg skjæmmes at tale om.

Frands. Arv! Hvad Nyt har du?

Arv. En heel Pose fuld.

Frands. Ondt eller Godt?

Arv. Baade Ondt og Godt. Hans Frandsen er kommen hjem igjen fra Vestindien, men — —

Frands. Fra Vestindien?

Arv. Jeg mener, det er fra Vestindien, efterdi han er ganske forrykt; enten er han gal eller laver til Barsel; det Første han begjerede var modne Pærer.

Frands. Hvorledes seer han ellers ud? hvorledes er han klædt?

Arv. Han seer underlig ud. Jeg veed ikke om Fatter har seet Kløverknegt. Ligedan seer han min Tro ud. Han gaaer udi en rød Klædes Slaabrok og

har en Hat paa Hovedet, saa bred som jer af mine; han er ligesaa bred som den, Hans Wurst havde, da Husbond var sidst og saae paa den stærke Mand. Han har ikke behov at spøge for Tid; thi han kan tidlig nok blive Hanreder. Men jeg maa løbe med et Brev, som han fløede mig.

Frands. Til hvem skal det Brev?

Arv. Det skal til en Mand, som hedder Moons.

Frands. Lad mig see Brevet: A Mons. Monsieur de Pedersen, Auditeur de la première Classe in Copenhague. Det maa være til Mons. Pedersen, Første-Lektie-Hører, som er hans gode Ven. Du skulde længe løbe og spørge efter Moons. Hvor er min Søn?

Arv. Nu kommer han strar, han staaer inde udi Grønstuen og pukler sin Paryk for Speilet. Jeg maa løbe. (gaaer.)

Tredie Scene.

Jeronimus. Frands. Jean.

Jean. La, la la la la la; nu kommer jeg ikke ihu den bougre de pagrad, som jeg lærte sidst af Monsieur Blondis; par di det er en grand malheur; mais voilà mon père et mon Sviger-père; bon matin Messieurs! comment vive ma chère Isabelle?

Jeronimus. Hør, min gode Hans Frandsen, jeg er født i Kristenbernikovstræde og min Fader ligesaa. Der har aldrig nogen Isabelle eller Fidelle været i vort Huus. Jeg hedder Jeronimus Kristoffersen, og min Datter Elsebet; med Gud og Æren.

Jean. Det er Alt det Samme, mon cher Sviger-Papa! Elsebet, Isabelle, eller Belle; alene det Sidste er meer fornemme.

Jeronimus. Hvo, der kalder min Datter Belle, skal have med mig at bestille; thi det er et Hundenavn. Vil I ikke kalde os ved vore kristne Navne, kan I see jer om et andet Svogerskab. Jeg er en gammeldags ærlig Borger og lider ikke saadanne nye Allamoder, forstaaer mig ei heller paa saadan hoitraven Parlering.

Jean. Pardonnez moi, mon cher Sviger-Papa, man siger aldrig nye Allamoder, c'est ne pas bon Parisisk, c'est pas breton, par Di; la la la la. Dette er den nyeste Menuet, composó par le Sieur Blondis, par Di! det er en habile homme, le plus grand Dandse-Maitre en Europa. Hedder ikke Dandse-Maitre paa Dansk ogsaa Dandse-Maitre? jeg har oublieret ganske mit Dansk dans Paris.

Jeronimus. Det er Skade, at I har ikke glemt hver Bogstav; thi nu kan hverken Dansk eller Fransk forstaae jer; havde I biet fjorten Dage længer i Paris, havde I vel ogsaa glemt jer Navn.

Jean. Non, ma foi, jeg glemmer aldrig saa let, at jeg hedder Jean de France, non par Di, non.

Frands. Jean de France nong Paradis nong, er det Hans Frandsen paa Dansk? Nabo! det Sprog maa være mere rigt end vores.

Jeronimus. Det var bedre, istedenfor at spørge mig om Saadant, at I gav eders Søn et Par Orefigen paa hans Pandebrask.

Jean. Messieurs! je demande pardon, jeg maa gaae; vi Parisiens kan ikke være længe paa eet Sted. La la la la la. Jeg maa hen og see mig lidt om à la Grève; adieu si long. (Gaaer ud.)

Fjerde Scene.
Jeronimus. Frands.

Jeronimus. Farvel, Nabo; jeg beder om Forladelse, at jeg har gjort mig saa dristig at tale med jer; jeg hør at eders Søn vil være Greve, hvorfor jeg og min Datter ere for ringe at omgaaes med eder.

Frands. Ak, min hjerte Nabo, vær dog ikke saa meget hastig! hav Taalmodighed udi fjorten Dage, jeg haaber at inden den Tid de Griller skal forgaae ham. I veed jo, at Herman Frandsens Søn var ligesaa; hvorledes han med sin Parlemefransø dræbte alle Mennesker; han var jo saa indtagen deraf, at han vilde end ikke ligge hos en Pige uden det var paa Fransk; han aad heller en Suppe kogt paa en Sko-Pind, naar den var tillavet af en fransosk Kok, end den bedste Kalvekjødsuppe paa Dansk; naar han talede med de fornemmeste Bestillingsmænd, kaldte han dem Monsieur, alene fordi det var paa Parlemefransosk, uanseet at han fik mange Uvenner derved; ja, han vilde paa Sidsten ikke gaae i Dansk Kirke mere, han holdt sig til den Kalvinske Menighed udi Aabenraa. Den Samme blev jo siden saa skikkelig, da han havde udraset, at han nu brænder franske Bøger, indtil Bibler, hvor han faaer fat paa dem, og indvikler sig i Klammeri med Folk, alene fordi de have parlemefransoske Ansigter, endskjøndt de ere indfødte Kristne. Jeg haaber, min Søn inden stakket Tid skal blive lige saadan En! Men han maa have Noget at bestille. Jeg har isinde at sætte ham paa Rentekammeret, der vil han min Tro faae Andet at

forrette end synge la la la og dandse Fiol de Spanie om Dagen.

Jeronimus. Nu nu, Nabo, paa det I ei skal sige at jeg er for meget knarvurren, see, da vil jeg have Taalmodighed udi fjorten Dage; bliver han inden den Tid bedre, seer jeg helst at han holder strax Bryllup med min Datter og tager sig en borgerlig Haandtering; thi at lade ham løbe blandt de Rentekammerdrenge, det duer ikke meget, Nabo; det duer ikke meget.

Frands. Det maa blive ligesom I finder det for godt. Farvel saa længe.

Jeronimus. Farvel. (gaaer.)

Femte Scene.

Frands. Magdelone.

Magdelone. Ak, min hjerte Mand, har du seet Hans Frandsen?

Frands. Alt for meget, Gud bedre!

Magdelone. Du har altid trættet med mig, at vi gjorde for meget af den Søn.

Frands. Det er sandt.

Magdelone. Men har vi nu ikke Glæde for ham?

Frands. Jo, det er sandt; man kan lee sig ihjel naar man seer paa ham.

Magdelone. Ak! det er en allerkjæreste Dreng.

Frands. Ja vist.

Magdelone. Tænk engang, hvorledes han har tiltaget i det franske Sprog i saa kort Tid.

Frands. Forskrækkelig.

Magdelone. Jeg kunde neppe kjende ham igjen, da jeg saae ham.

Frands. Jeg ikke heller,

Magdelone. Saa levende var han bleven.

Frands. Ja vist.

Magdelone. Og saa artig.

Frands. Forskrækkelig.

Magdelone. Frankrig kan dog skabe Mennesker om.

Frands. Forbandet.

Magdelone. Han kaldte mig Mardamme.

Frands. Gjorde han det?

Magdelone. Thi han sagde: det er saa gemeent at sige Moer.

Frands. Kan nok være.

Magdelone. Men hans Kjæreste kaldte han Matresse; det, syntes mig, ene var underligt.

Frands. Hvorfor det?

Magdelone. Det er maaskee saa brugeligt i Frankrig.

Frands. Kanskee.

Magdelone. Gud skee Lov, at han dog vilde kjendes endnu ved sine gammeldags Forældre.

Frands. Det er sandt.

Magdelone. Men hvorfor græder du, hjerte Mand; det er vel af Glæde. (sagte) Den stakkels Mand holder meer af sine Børn end han laer sig mærke. Jeg har ogsaa grædt af Glæde.

Frands. Og jeg af Sorg.

Magdelone. Af Sorg?

Frands. Ja af Sorg. Maa en ærlig Faer ikke græde, der seer sin Søn saadan omskabet til en Fantast, Gøgler, Nar?

Magdelone. Hvad siger du, grove Oxe? er min Søn en Nar?

Frands. Ja Kapitain for alle Narre.

Magdelone. Ei, jeg elendige Menneske, der skal have saadan Tølper til Mand, der Intet kan skjønne paa Noget, som godt er. Den eneste Glæde, jeg har i Verden, er det kjære Barn, hvilket dog den slemme Mand ikke kan lide. Man seer jo umælende Bester holde af deres Unger, ja endogsaa Tyrker og Hedninger af deres Afkom. Du alene hader dine egne Børn, som fremmede Folk for deres Artighed elsker. Jeg skulde ikke rose mit Eget, men jeg troer ikke her er noget artigere Menneske til her i Landet end Hans Frandsen; havde du kun almindelig menneskelig Forstand, saa maatte du kunne see det.

Frands. Hvori bestaaer da hans Artighed?

Magdelone. Det bestaaer derudi, at han er artig.

Frands. Jeg seer ingen Artighed derudi at sætte 1500 Rigsdaler til i saa kort Tid.

Magdelone. Du taler nok om hvad han har sat til; men du taler ikke om hvad han har lært.

Frands. Jeg seer nok, at han har lært at dandse en Fiol de Spang, at synge en Hob forliebte Viser og fordærve sit eget Sprog; thi jeg troer han kan nu hverken Dansk eller Fransk.

Magdelone. Jeg vil ikke tale længer med det fortrædelige Menneske; jeg svær paa, at jeg ikke skal søge Seng med dig mine Dage meer.

Frands. Vi, hjerte Kone, jeg vil sige dig Noget.

Magdelone. Ikke et Ord mere.

Frands. Gud bevare os, hvor kanst du blive hastig vred!

Magdelone. Lad mig gaae, siger jeg.

Frands. Ei, lille Magdelone, jeg meente det ikke saa ilde.

Magdelone. Ingen Snak; lad mig gaae.

Frands. Vi, min Hone, saa skal du faae det, du veedst vel selv.

Magdelone. Pakketel.

Frands. Min Sukkertop!

Magdelone. Sladder.

Frands. Min Snut!

Magdelone Slip mig dog!

Frands. Min Sirupskrukke.

Magdelone. Bort!

Frands. Min Smørblomst!

Magdelone. Tramtrara!

Frands. Min Paaskelillie.

Magdelone. Intet.

Frands. Min Hjertens Glæde!

Magdelone. Gaa Fanden i Vold.

Frands. Min Balsambøsse.

Magdelone. Til Bloksbjerg!

Frands. Ak, min allerkjæreste Kone, vær dog ikke vred paa din lille Mand.

Magdelone. Ingen Slingring.

Frands. Paa din egen lille Frands.

Magdelone. Bort, falske Blakke!

Frands. Jeg skal min Tro aldrig skjemte saa ofrere. Mener du, at det var mit Alvor.

Magdelone. Var det ikke dit Alvor?

Frands. Mit Alvor! mener du at jeg ikke kan see min Søns Artighed saa vel som du? Jeg talede kun saa for at skjemte lidet med dig. Det var min Tro af lutter Glæde jeg græd. (Sagte) Ak! Gud bedre den Mand, der, for at have Fred i Huset, skal opoffre sin og sine Børns Velfærd.

Magdelone. Efterdi du sagde det af Skjemt, min hjerte Mand, saa er jeg alt god igjen. Men der kommer han.

Sjette Scene.

De Forrige. Jean. Siden Arv uden at sees.

Jean (kommer ind og synger en fransk Vise).

Magdelone. Giv nu kun Agt paa al hans Væsen, og see saa, om vi ikke har Aarsag at elske den Søn.

Frands. Du har Ret derudi, Kone.

Magdelone. Min hjerte Søn, du maa ikke være

saa længe fra din Mama. Jeg kan ikke undvære dig et Dieblik.

Jean. Hvad synes Madame om den Contretemps, som jeg lærte nylig førend jeg reiste fra Paris. Den troer jeg pardi ikke Nogen kan gjøre her i Landet. Jeg kan gjøre den paa tvende Fasons, som for Exempel først saa — — for det Andet saa.

Magdelone. Var det ikke en deilig Capriol, Mand?

Jean. Det var ingen Capriol, Madame, men en Contretemps.

Magdelone. Jeg forstaaer det ikke, min hjerte Søn! Du maa forlade mig. En slet og ret Menuet har jeg kunnet dandse i gamle Dage, men intet Andet.

Jean. Madame kan vel Touren endnu deraf?

Magdelone. Ja, maaskee.

Jean. Kom lad os dandse en Menuet tilsammen for at see hvilke Pas jeg gjør.

Magdelone. Jeg er bange det vil blive en underlig Dands; thi jeg er noget for gammel til at dandse.

Jean. Det vil Intet sige. La tour seulement.

Magdelone. Nei, min allerkjæreste Søn; jeg beder at have mig undskyldt.

Jean. Ah! pardi! je m'en moque. La tour seulement.

Frands (sagte). Det er mig saa kjært, som En gav mig ti Daler. Jeg var tilfreds han vilde nøde hende til at dandse midt paa Slotspladsen; thi det var tilpas til hende, som har selv fordærvet ham.

Magdelone. Ak, min hjerte Søn, gjør mig da ikke den Skam.

Jean. Ei! sans façon! det lader saa ilde at lade sig saa længe bede. La tour seulement.

Frands (sagte). Det gaaer skjønt nok.

Magdelone. Mine Fødder er altfor stive dertil.

Jean. Pardi! mardi! peste! diantre! tetebleue! nu blier jeg vred. Kan I ikke sagte gjøre mig den Fornøielse. La tour seulement!

Magdelone. Førend min Søn skal blive vred, vil jeg gjerne gjøre det, som jeg kan.

Frands (sagte). Ha ha ha.

Jean. Papa maa synge os en Menuet.

Frands. Kan jeg synge?

Jean. Men see vel til, at I holder os Mesuren udi at synge.

Frands. Han vil blive suur nok, min Søn; det er bedst, at I synger selv.

Jean. Ei! pardi! c'est impossible, hvorledes kan jeg synge og dandse dans le meme temps!

Magdelone. Kan jeg gjøre vor Søn den Villighed at dandse med ham, saa kan du ogsaa synge for ham.

Frands. Jeg troer ikke det er dit Alvor, Kone; jeg gjør mig slet intet til Nar. Jeg er nu for gammel dertil.

Jean. Tete bleue! j'enrage.

Magdelone. Ak, min hjerte Søn, bliv ikke vred. Han skal min Tro synge, om han blev gal.

Jean. Ak, pardi! chantez donc!

Magdelone. Du est den fortrædeligste Mand der nogen Tid kan findes paa Jorden.

Jean. Diable m'emporte, si — —

Frands (begynder at synge den Melodi, som Vægterversene har, og græder tilligemed, og de Andre begynder at dandse).

Jean. Ei! det er ingen Menuet! kan Papa ingen Menuet.

Frands. Jeg kan ikke uden een.

Magdelone. Lad os faae den da. Det vil ikke sige om den er gammel.

Frands (synger og truer, naar de vender sig fra ham).

(De dandser begge meget absurd.)

Arv (kiger ind og seer useet).

Jean (raaber imellemstunder:) la cadence, mon pere! la cadence! (Naar Dandsen er ude, gaaer de ind.)

Frands (sagte). Ak, jeg elendige Menneske, der har bragt til Verden saadan Søn. Jeg maa finde paa Raad itide; thi mit Huus vil ellers blive til en Fabel.

Anden Akt.

Første Scene.

Antonius. Elsebet. Marthe. Espen.

Antonius. Ak, min allerskjønneste Jomfru, mit Hjerte vil briste over de ulykfalige Tidender, at min Rival er kommen saa uformodentlig tilbage.

Elsebet. Hvordan mener I da vel mit Hjerte at være, jeg, som skal bindes til det vederstyggeligste Menneske for mig i Verden. Jeg havde Affky for hans Person forend han reisede, saasom jeg mærkede at han var af en forfængelig og vanskabt Natur, og let kunde spaae at han vilde blive reent forstyrret naar han kom udi fremmede Lande.

Antonius. Vil I da, allerkjæreste Jomfru, binde eder til saadan Person.

Elsebet. Ikke med min gode Villie, min hjerte Antonius; men I veed at jeg har en Fader, der er saa haard som en Flintesteen. Hvad han vil have fort, det maa gaae fort, om det end er til hans eget Huses Ruin.

Antonius. Saa længe jeg er til, skal dog Saadant ikke gaae for sig.

Elsebet. Hvormed vil I da hindre det?

Antonius. Jeg siger: Jeg er til. Thi mine Oine skal ikke see Saadant; jeg skal før omkomme mig selv.

Elsebet. Det kan jeg sige eder, I ubesindede Menneske, at, hvis I omkommer eder, skal jeg med det samme Sværd ogsaa tage mig af Dage; hold derfor inde og tænk heller paa Raad at afværge den overhængende Ulykke, og vær forsikkret om, at hverken Forældre eller nogen Ting i Verden skal kunne sønderrive det Baand, som har knyttet vore Hjerter sammen.

Antonius. Ak! nu er jeg fornøiet.

Marthe. Hører, I forliebte Gjekke, istedenfor at gjøre slige unyttige Ophævelser, var det bedre at I bad mig og Espen stikke Hovederne sammen. I veed jo, at, naar vi to ville bruge vore Hjerner, at ingen Ting er os umulig; giv os Stunder at speculere lidt og gaa imidlertid tilside. (De gaaer ud.)

Anden Scene.

Marthe. Espen.

Marthe. Espen! du est en gammel Skjelm, lad nu see hvad du duer til.

Espen. Næst dig troer jeg ikke at jeg har min Overmand.

Marthe. Spind nu da paa Noget, det vil ikke sige, om du bliver hængt derfor; thi bliver du ikke hængt for Det, saa bliver du dog vist for Andet inden kort Tid.

Espen. Nei min Tro bliver jeg ikke saa hastig hængt, om ellers den Spaakjellings Ord er sand, som saae mig i Haanden forleden Dag.

Marthe. Hvad spaaede hun dig?

Espen. Hun spaaede mig, at jeg ikke skulde blive hængt forend du var bleven pidsket og havde siddet tre Aar udi Spindehuset.

Marthe. Ja Sladder. De gamle Propheter ere døde og de nye duer intet.

Espen. Nei min Tro; den Kjælling var saa gam-

mel, at hun ikke havde en Tand i Munden og kunde ikke tale aldeles ud af Ælde.

Marthe. Hvorledes kunde hun da sige at jeg skulde komme i Spindehuset? Hvo der vil lyve maa have en god Ihukommelse.

Espen. Hun forklarede mig Alting ved Gebærder.

Marthe. Snak for din Æske, lad os til Arbeids medens vi er alene; den ædle Tid gaaer bort.

Espen. Jeg er min Tro ikke i Humeur til at fortisere nu, Mammeselle.

Marthe. Fy! fy! din Slyngel! du skal nok see at jeg er i Lyste; naar jeg vil ad den Vei, gaaer jeg til dem, som ere andre Folk end du. Naar jeg har Lyst til Saadant kan jeg faae ti Karosser, om jeg vil, med Herrers Lakaier at afhente mig. Det Arbeide, jeg nu meente, var at spekulere paa nogle Intriguer.

Espen. Ja nu forstaaer jeg først Meningen.

(De gaae frem og tilbage)

Marthe. Espen! er du snart klar med din Lektie.

Espen. Ja, jeg har en Invention at fixere den gamle Jeronimus en Hob Penge fra.

Marthe. Ei, din Dosmer, det er saa gammeldags. Det har du stjaalet af en gammel Komedie. Nei! jeg har et andet Middel, som er bedre; lad os kalde de forliebte Folk ind igjen og høre deres Betænkning derover. Hei! kommer ind igjen, Paris og Helene! at høre paa Dommen.

Tredie Scene.

De Forrige. Elsebet. Antonius.

Elsebet. Her er vi; lad os nu høre hvad I har sammenspundet.

Marthe. Vi Raadsherrer har fundet for godt, efter de fleste Votumer, at saasom det er en stor Synd at sætte sig imod sine Forældres Villie, da er bedst, at Jomfru Elsebet slaaer den anden Kjærlighed af sit Sind og binder sig til Den, som hendes Fader har gjort Løfte til.

Elsebet. Ak! du skjemter med mig.

Marthe. Ja, det er ogsaa ikkun Skjemt; thi jeg holder for, at man udi de Sager ikke maa rette sig efter Forældrenes Kaprice. Deres Henseende er ikkun Interesse, at de kan komme udi Svogerskab med visse Folk, som de tænke at nyde Tjeneste af, og derfor opoffre til saadan Interesse tidt og ofte deres Børns Velfærd; unge Mennesker derimod have mindre Saadant

for Dine, men udvælge de Personer til Ægtefælle, som de tænke at leve fornøiede med, og elske kun for at elske; er det og ikke hans Mening? Herr Collega!

Espen. Jo mænd er det saa.

Marthe. Om jeg blev Assessor udi en Ret med dig, vilde det gaae mig som de habile Dommere, der faaer en Dosmer ved deres Side, nemlig, at jeg altid havde to Vota.

Espen. Forstaaer du Latin, Marthe?

Marthe. Lige saa meget som du.

Espen. Veedst du da hvad det er: mulier taceat in ecclesia?

Marthe. Nei, jeg veed det ikke.

Espen. Paa Dansk lægger man det saaledes ud: at saadan So som du est maa tage vare paa din Rok og Teen, og ikke tænke til at bemænge dig med Sager, som Naturen har skabt mig og andre Mandspersoner til.

Marthe. Du skalt ikke sige, Espen; den Tid tør komme at man seer mere paa Hoveder end paa Kjøn, meer paa Dygtighed end paa Navne; naar begge vores Forstand bliver saa lagt i Veieskaal, og jeg bliver bestikket til at være Herredsfoged, saa kan du ikke blive høiere end en Æblekjelling.

Antonius. Ak! jeg beder, lad os komme til Sagen og driv ikke Tiden bort med saadan Snak.

Marthe. Lad da Espen tale, thi han har fundet et herligt Raad op.

Espen. Ei, Marthe, plag os da ikke saa længe, men sig hvad Middel du har fundet at hjælpe disse kjære Børn med?

Marthe. Vil du da tilstaae først at du est en Dosmer.

Espen. Skam, der gjør.

Elsebet. Ak, lille Espen, kan du ikke for min Skyld sagte sige at du est en Dosmer.

Espen. Ja, jeg er en Dosmer da; er det nu vel?

Marthe. Enten du mener det eller ei, saa er det dog sandt. Han gik og spekulerede en halv Time, ligesom paa en Præken, og endelig kom frem med en gammel skimlet Intrigue, som alle Komedier ere fulde af. Min Invention derimod bestaaer derudi: I har hørt at Hans Frandsen er saa indtagen af det, som er Fransk, at, om det var paa sin Parisisk at gaae lyse Dagen paa Gaden uden Buxer, saa gjorde han det og; nu veed I, at jeg har tjent hos en fransosk Kok i Pilestrædet udi 3 Aar, og imidlertid lært saa meget Fransk, som

jeg har fornøden til daglig Brug. Jeg vil give mig ud for en fransk Dame, der er nyligen kommen fra Paris og er forliebt i Hans Frandsen. Hvad videre deraf vil følge, skal Tiden lære; lad mig kun raade! Espen skal være min Kammertjener.

Elsebet. Saa maae vi strax hen og ruste Eder ud.

Antonius. I flyer, min hjerte Jomfru, Marthe Klæder; jeg skal nok forsørge Espen.

Espen. I maa ikke sige Espen mere, men Herr Kammertjener.

Antonius. Nu gak da, Herr Kammertjener.

(Marthe og Espen gaae.)

Fjerde Scene.

Antonius. Elsebet. Arv.

Arv. Ha ha ha, hi hi hi!

Antonius. Er det ikke Frands Hansens Gaardskarl?

Arv. Ha ha ha! Gid Fanden tage al Galskab.

Antonius. Hvad leer du saa hjertelig af, Arv?

Arv. Monsieur Antonius! er det Jer? Jeg er færdig at sprække af Latter.

Antonius. Hvor har du været mens du leer saa?

Arv. Jeg kom fra et Assemblix; der skulde I have seet en artig Dands.

Antonius. Hvem var der?

Arv. Mutter dandsede Korse-Dandsen med Hans Frandsen og Husbond sang for dem.

Antonius. Ei hvilken Snak?

Arv. Jo min Tro er det vist; Skam faae Mutter, jeg havde ikke tænkt, at hun kunde dandse saa vel; see! saa gik hun og vrikkede med Rumpen. Jeg var tilfreds at jeg havde et Stykke rød Krid, saa skulde jeg male det hele Assemblix af; thi jeg kan ridse. Imellem hver, han dandsede, raabte han til Fatter: Gad Hansen! Gad Hansen! hvad det skal betyde, maa Fanden vide. Den stakkels Mand, saae jeg nok, sang ikke med god Villie; thi han sang, græd, og truede paa eengang.

Antonius. Men hvad kunde tvinge ham at synge mod sin Villie?

Arv. Alting i Huset maa dandse efter Hans Frandsens Pibe. Han regjerer over Mutter og Mutter igjen over Husbond.

Antonius. Den Karl maa jo være ganske gal.

Arv. Jeg troer nok at han har faaet en Skavank i Hovedet i Frankrig. Han gier mig et Hundenavn

og kalder mig Garsong. Hvis han kalder mig end engang Garsong, skal jeg min Tro svare: Ja, Soldan! thi jeg er døbt Arv Andersen, det kan jeg bevise af Kirkebogen. Men hvad skal jeg endelig sige, naar hans Moer taaler at han kalder hende Mær, hvilket er endnu værre. Dersom Jeronimus fik at vide hvad han kalder hans Datter, troer jeg nok at han fik en banket Ryg.

Antonius. Hvad kalder han hende?

Arv. Jeg er bange, at I siger det til Nogen igjen.

Antonius. Nei, jeg skal min Tro ikke.

Arv. Han kalder hende sin Matrasse. Det er sandt nok: en Kone er i visse Maader en Dyne i Sengen, men det er dog saa foragteligt at kalde hende sin Dyne eller Matrasse, tilmed saa ere de ikke gift sammen endnu. Men jeg maa løbe. (gaaer.)

Femte Scene.

Elsebet. Antonius.

Elsebet. Det er forskrækkeligt med de Forældre, der lade sig saa regiere af et galt Barn.

Antonius. Min allerkjæreste Jomfru! lad ham kun løbe gal, desbedre er det for os; thi den ulykkeligste Tidende for mig var at høre hans Forbedring.

Elsebet. Ak, min hjerte Antonius, al vor Lykke staaer i Espens og Marthes Hænder. Der er en Slags urimelig Ærlighed hos min Faer; thi omendskjøndt han seer min Ulykke for Øinene, saa dog bryder han ikke sit Løfte. Han siger, det er ikke for Personens Skyld, men for Familiens.

Antonius. Men om nu Marthes og Espens Anslag ikke lykkes og Jeronimus er ikke at bevæge at staae fra sit Forsæt, hvad vil Jomfruen da giøre?

Elsebet. Ei, min hjerte Antonius, plag mig ikke meer med slige Spørgsmaal. Jeg har jo erklæret mig engang, at jeg vil heller — — Men der kommer min Faer, løb bort saa snart som I kan.

Sjette Scene.

Elsebet. Jeronimus

Jeronimus. Hei saa, Pimpernille, har du ikke Andet at bestille end staae og kaage i Døren og see hvormange unge Karle der gaaer forbi; jeg hedder Jeronimus, jeg, og ikke Frands Hansen. Tænk ikke, at du maa have den Frihed, som hans Børn. Havde jeg saadan Søn som Hans Frandsen, saa skulde jeg smukt vrie Hovedet om paa ham.

Elsebet. Men, min hjerte Fader, efterdi han er saa ustikkelig, hvorfor vil I da binde mig til ham?

Jeronimus. Vil du ogsaa raisonnere? vil du ogsaa spørge hvorfor jeg gjør en Ting? Det maa være dig nok at jeg vil saa have det. Vi kommer i det ringeste i en smuk Familie derover; thi det er et Svogerskab, som ikke er at forkaste; thi Frands Hansen er ikke alene en ærlig, men og en bemidlet Mand. Tilmed har jeg givet mit Løfte bort, som jeg ikke gjerne bryder.

Elsebet. Min hjerte Papa!

Jeronimus. Papa! Papa! vil du ogsaa tale Fransk? hvis du kommer med din Papa oftere, skal Mangelstokken ikke være dig for god. Hvad vilde du ellers sige?

Elsebet. Jeg vilde ikkun sige dette, at Frands Hansen er en skikkelig Mand, men jeg skal ikke giftes med ham, men med hans Søn, som er et ustikkeligt Menneske, om hvilken jeg allerede har hørt en Hob galne Historier siden han kom hjem.

Jeronimus. Seer man vel, hun lægger sig efter at vide Nyt! Fort! ind og sye paa din Ramme, det er nok saa godt. „Jeg har allerede hørt saa mange Historier!“ — Seer man vel! skal du lægge dig efter at vide Historier? Jeg kan lade dig vide dette, Elsebet! at du skal have Bryllup tilkommende Uge. Jeg er Mand for at holde baade dig og Hans Frandsen i Tøilen. Flux ind — —

Tredie Akt.

Første Scene.

Jean. Pierre.

Jean. Pierre!

Pierre. Que voulez vous?

Jean. Fripon! maraut! coquin! bougre! badaut! faineant! que la peste t'entouffe, que le diable t'emporte, t'enleve, t'abime, que le diantre — —

Pierre. Hvorfor bander Monsieur mig saa meget?

Jean. Har du nu været femten Uger med mig dans Paris, og ikke lært comment du skal svare din Herre naar han kalder paa dig? du skal sige: Monsieur! mais non pas: que voulez vous.

Pierre. Det er en liden Forseelse, men fortjener ikke saa mange Forbandelser.

Jean. Sanden at sige, saa er det ikke saa meget for at forbande dig, som for at øve mig udi Fransken; jeg fik den sidste Maaned en Liste af fyrgetyve nymodens Eeder af min maitre de langue, som jeg ikke kan exercere uden paa dig.

Pierre. Monsieur kan exercere dem paa sig selv, kun sætte me i Stedet for te, saa øver han sig udi Sproget, og Ingen har et Ord derimod at sige.

Jean. Af, Pierre, gid vi var i Paris igjen. Dieu donne, que nous étions dans Paris igjen. Nu kan jeg ikke erindre, hvad igjen hedder paa Fransk.

Pierre. Det hedder aussi.

Jean. Det er ret: aussi. Naar du hører, jeg taler galt, maa du frit korrigere mig. Men ønsker du ikke, at vi vare i Paris aussi.

Pierre. Jo vist; hvo der brav kan hungre, tørste og fryse, har der ingen Nød.

Jean. Ei, bougre! crasseux! gourmand! du taler, som du var fød à la place Maubere eller à la pont neuf, comme un crocheteur, un décroteur des souliers, un porteur d'eau.

Pierre. Og Monsieur taler som un fou, un bête, un Nar, un sot, un boufon, som han var fød dans un Daarekiste eller à la un theatre.

Jean. Hvad siger du? bourreau!

Pierre. Monsieur maa ikke tage det ilde op, jeg gjør det kun for at exercere mig i Fransken.

Jean. Ja saa. Ecoutez, Pierre!

Pierre. Monsieur!

Jean. Jeg kan ikke lide disse danske Ansigter for min Død.

Pierre. Mad. Isabelle har dog et kjønt Ansigt.

Jean. Ja, det er kjønt nok, men det er dog saa dansk, c'est une visage à la Danois, à la Bimmelskaft, par di; dog jeg kunde nok vænne mig til Ansigtet, dersom hun ikke talede Dansk.

Pierre. Har Monsieur talt med hende siden Han kom hjem.

Jean. Ovis par di si fait, men veedst du hvad hun sagde?

Pierre. Non par di non fait.

Jean. Hun sagde: velkommen hjem igjen, Hans! Af! naar jeg tænker paa det, staaer min Mave i min Hals; havde det nu været en fransk Dame, havde hun sagt: Je suis ravi de vous voir mon chère mamie Jean de France.

Pierre. Ovis par di si fait. De Franske ere hjertens artige Folk derudi, skjøndt de mene Intet dermed.

Jean. Mad. Isabelle parle comme un blanchisseuse dans Paris.

Pierre. Ovis par di si fait.

Jean. Comme un frippière.

Pierre. Ovis par di si fait.

Jean. Comme un femme, qui clame: renet! renet! dans les rues.

Pierre. Ovis par di si fait.

Jean. Comme un femme, qui va avec un ane dans la rue et clame: lait! lait!

Pierre. Ovis par di si fait.

Jean. Pierre, saaledes vil vi øve os i Franſken, og ikke tale et Ord Danſk ſammen.

Pierre. Ovis par di si fait: hvad vi ikke kan ſige paa Franſk, vil vi give tilkjende med Fingrene eller med Grimacer; ſaa kan vi udi en Haſt blive ſom indfødte Franſke.

Jean. Pierre!

Pierre. Monſieur!

Jean. Jeg vil ſpiſe til Middag hos Peche.

Pierre. Vil Monſieur ikke heller ſpiſe hos Meſter Jakob, der faaer man bedre Mad for billigere Priis.

Jean. Ei, hvad! Meſter Jakob! man kan høre paa Navnet alene, at det er en ſlet Kok; derſom der ingen franſøſk Kok var i Byen, maatte jeg ſulte ihjel.

Pierre. Det er ſandt; Maden ſmager vel hos de Franſke, efterſom man faaer ſaa lidt alle Tider; thi Intet opvækker meer Appetiten end naar der er kun lidt i Fadet.

Jean. Veedſt du ellers nogen anden franſk Kok?

Pierre. Ovis Monsieur! si fait par di! her er en Anden, ſom hedder Cabo.

Jean. Hvem af dem taler bedſt Franſk?

Pierre. De taler begge to lige godt. Det er en Plaiſir at høre dem; thi naar de vil gjøre deres Bedſte, blander de ſpanſke Ord deriblandt, hvilket lader uſigelig ſmukt. Men der ſeer jeg en fremmed Tjener, hvor mon han vil hen?

Anden Scene.

De Forrige. Eſpen.

Eſpen. Det var mig ſagt, at han ſkulde boe her. Her ſeer jeg to Perſoner, ſom jeg kan ſpørge. Avec permission, Monſieurs, kjender I Ingen her i Gaden?

Jean. Jo, jeg kjender mig ſelv, moi même.

Eſpen. Det er en heel Hob, at I kjender eder ſelv; jeg troer ikke, fire i den hele By ſkal kunne ſige det. Men ſkal her ikke boe en danſk Monſieur i Gaden ſom hedder Jean de France?

Jean. Je m'appelle Jean de France à votre très humble service.

Pierre. Det kan saaledes forklares paa Dansk: jeg hedder Hans Frandsen til Tjeneste. Jeg maa forklare min Herres Ord; thi han forstaaer vel nok Dansk, men kan ikke synderlig explicere sig; thi han har været femten samfulde Uger i Paris, hvor han imidlertid ikke hørte et dansk Ord tale.

Espen. Ja ja, femten Uger vil min Tro have Respekt; jeg har ikkun i to Dage været i Tjeneste hos Madame la Fleche, og allerede naar jeg vil tale Dansk kommer et eller andet fransk Ord mig i Munden. Men hedder Monsieur Jean de France, saa er det den Person, jeg leder efter. Monsieur! er det ikke Ham, som er nylig kommen fra Paris?

Jean. Oui, Monsieur.

Espen. Som opholdt sig femten Uger sammesteds?

Jean. Oui, Monsieur.

Espen. Som logerede udi det Qvarteer af Byen, hvad hedder det nu? det ligger mig paa Tungen —

Jean. Faubourg St. Germain.

Espen. Ja, det er saa jeg meente; og udi den Gade, som gaaer saa krum?

Jean. Nei, Gaden er ganske lige.

Espen. Ja, Gaden er nok lige, men naar den har Ende, maa man jo dreie om til en anden; thi saa syntes mig, Madamen sagde; og Gadens Navn var — —

Jean. La rue de Seine.

Espen. Ja min Tro det er den selvsamme. Monsieur skal vist og have en Tjener, en meget artig og godt Stykke Karl, ved Navn Pierre.

Pierre. A votre très humble service.

Espen. Saa hører jeg da, at jeg gaaer ret. Jeg har en ydmygst Compliment at aflægge til Monsieur fra Madame la Fleche.

Jean. Ak! er det muligt? hvorledes lever den charmante Dame?

Espen. Hun siger, hun har havt den Ære at kjende eder i Paris og er kommen til Dannemark mest for eders Skyld.

Jean. Ah! la charmante Dame! jeg har havt mangen fornøielig Time med hende udi Paris.

Pierre. Monsieur! I har jo aldrig kjendt den Kone?

Jean. Taisez vous, bougre! veedst du ikke, at det er à la françoise at svare saaledes? Havde jeg svaret, at jeg ikke kjendte hende, skulde man jo have taget mig

for en dansk Hjemfødning; du kanst aldrig lære at blive poleret. — Jeg kan sige, at Madame la Fleche er den Dame, som jeg frem for alle Andre har Estime for. Pardi est il possible, at Madame la Fleche er kommen til Dannemark for min Skyld? jeg vilde mafoi reise til Indien, ja det, som mere er, til Afrika, alene for at kyssie hendes smukke Hænder. Men, hvor længe er det siden hun reisede fra Paris?

Espen. Tolv Dage.

Jean. Ei! est il possible? ikkun tolv Dage! ak! kunde jeg nyde den bonheur at kysse hendes Hænder, og den Ære at tale med hende.

Espen. Det er Intet, som hun forlanger mere; thi det er just mit Ærinde.

Jean. Ak, Monsieur, skaf mig den Fornøielse og forsmaa ikke et Par Dukater, som jeg giver til et Venskabs Tegn.

Espen. Min Frue, Madame la Fleche, er en af de rigeste Damer udi Frankrig, hvorfor jeg burde ikke tage med Presenter; men paa det jeg ikke skal synes af Hovmod at refusere Saadant, vil jeg tage mod det. Haaber derimod at Monsieur ikke vægrer sig for at tage mod den liden Present fra min Frue, som er dette Portrait, som er gjort af Monsieur Reenkaalavet, den største Skildrer i Miniature udi Frankrig. Og, saasom det er nylig førend hun reisede bleven den høieste Mode udi Paris at Cavaliers bære Saadant om sin Hals, for at lade see Estime for de Damer, fra hvilke saadanne Presenter faaes, saa haaber hun, at Monsieur ogsaa bær det om sin Hals for hendes Skyld.

Jean. See! jeg skal strax dans votre presence binde det om min Hals. Men maatte jeg tage mig den Hardiesse, og gjøre mig saa impudent, at bruge den Liberté, at spørge, hvorledes Madame la Fleche kan tale med Monsieur, efterdi han forstaaer ikke Fransk?

Espen. Ak! Madame la Fleche kan lade sige bruge af al Verden; hun taler foruden Parisisk, som er hendes Mammas eller Moders Maal, Tydsk, Italiensk, Hollandsk, Polandsk, Preussisk, og en heel Hob Dansk, som hun har lært paa Veien.

Jean. Det er en stor Complisance, at saadan fornemme Dame vil gjøre sig Umage at lære dette gemene Sprog. Saa taler hun da Dansk med Monsieur, efterdi han er fød her i Landet?

Espen. Nei, Monsieur, jeg er ikke fød her i Landet; det er kun mine Fjender, der sige Saadant. Jeg

er fød over ti Mile Sønden for Randers, hvor vi ere anseet som Lemmer af det hellige Romerske Rige, saa jeg er heller Romansk end Dansk; hvilket jeg ogsaa ydmygst vil bede at Monsieur vil sige det til alle dem han kjender.

Jean. Det var Synd andet; thi man kan nok see af Monsieurs Manieres og høre af hans Tale, at han ikke er Dansk. Men paa hvilket Sted har man den Lykke at besøge Madame la Fleche?

Espen. Paa hvilket Sted Monsieur behager, ellers falder Klokken tre hendes Vei her.

Jean. Der skal jeg presentement lade mig indfinde for at kysse hendes belles mains.

Espen. Det skal være hende kjært.

Jean. Je me recommende.

Tredie Scene.

Jean. Pierre.

Jean. Pierre!

Pierre. Monsieur!

Jean. Hvad synes dig om det Portrait?

Pierre. En, som ingen Kjender er af Miniatur, skulde bilde sig ind, at det var et Hoved, som var klippet af en trykt Bog og smurt paa et Stykke Træ.

Jean. C'est pourtant fait par. le Sieur Reenkaalavet. le plus grand Skildrer en Europa.

Pierre. Ja! hvoraf veed Monsieur det?

Jean. Hørte du det ikke af Monsieurs egen Mund; mener du, han er ingen Kjender? jo, jo, det er mafoi ingen Gjekke, de, som er født udi det Romerske Rige. Men der seer jeg, disse to gamle Spidsborgere kommer igjen. Jeg var tilfreds, jeg var borte, man kan ingen honnet eller galant Discours føre med dem; de tale ikke uden om Veirliget eller om Huusholdning.

(Jean og Pierre drage dem noget tilside, saa at de ikke strax sees af de to Gamle)

Fjerde Scene.

De Forrige. Jeronimus. Frands.

Jeronimus. Jo min Tro skulde det saa, Nabo; jeg holder for, at det som fortæres udi Thee, Kaffee og Tobak alene kan beløbe sig til nogle Tønder Guld om Aaret. De Penge blev nu spart for det første i gamle Dage.

Frands. Ak, Herre Jeh, det vil meget til nogle Tønder Guld.

Jeronimus. Siig ikke det, Nabo. I skikkelige Huse slipper man ikke med hundrede Rigsdaler om Aa-

ret. Det er kun een Post; vil vi nu regne flere, skal man let kunne begribe hvad jeg siger. Tænk engang: forleden Dag, da jeg og vilde være lidt allamodisk og gik paa et Kaffee-Huus, maatte jeg give en Rigsort for nogle faa Kopper, Men see, om Jeronimus kommer der saa hastig igjen!

Frands. Det har været noget dyrt; men man seer, Prisen begynder alt mærkelig at falde.

Jeronimus. Ikke saa mari paa Thee-Husene; thi jeg har mærket her i Kjøbenhavn, at, naar Prisen er engang forhøiet, bliver den altid staaende, omendskjøndt Varene kan faaes for den halve Deel ringere.

Frands. Ja, I har Ret saa vidt derudi, Nabo, men vi maae ogsaa have Noget for Munden; hvortil duer Penge naar man ikke vil gjore sig tilgode deraf?

Jeronimus. Mon der kan være naturlig god Smag udi Vand og brændte Bønner? Forsøg at give et Barn blot Kaffee uden Sukker, see om det ikke vil spytte det ud igjen. I siger maaskee: at eders Søn Hans Frandsen, saavel som Andre, finder en Himmelsmag derudi. Jeg svarer: eders Søn Hans og andre deslige Gjekke har i Begyndelsen dog tvunget dem imod Naturen dertil, alene fordi det er fornemme, fordi det er udenlandsk, og siden af Vanen synes at det smager vel.

Frands. See, der kommer min Søn.

Jeronimus. Ja, det maa han; jeg tør sige ham det samme selv, og sætte min Hat lige ret. Men hvad Pokker er det for Kruseduller, han har faaet om Halsen?

Frands. Det, maaskee, er saa Moden i Frankrig?

Jeronimus. Mode mig hid og Mode mig did saa er den en Nar, der gaaer anderledes end alle andre Folk i Landet.

Frands. Hør, min Søn, hvad er det for en Helgen, du bærer om Halsen? Folk skulde tænke du var gal eller katholsk i Hovedet.

Jean. Pierre!

Pierre. Monsieur!

Jean. Pierre! expliquez cela pour ce vieux homme, e vas, vous me trouverez après de Monsieur Peche.
(gaaer)

Femte Scene.

Frands. Pierre. Jeronimus.

Frands. Peer! hvorfor gik min Søn saa hastig?

Pierre. Han havde noget at bestille og bad mig excusere ham.

Frands. Men hvad er det for et Ridderbaand han har faaet om Halsen?

Pierre. Det er et Portrait, som han har ført med sig fra Frankrig.

Frands. Saa er det Moden at bære Saadant i Frankrig?

Pierre. Ak, ja vist, hvo som ikke bærer Saadant i Frankrig, bliver holdet for en Kanaille og maa aldrig komme til Hove.

Frands. Men det synes saa liderligt Arbeid; jeg vilde min Tro gjøre det langt bedre.

Pierre. Monsieur maa tage sig vare hvad han siger, han kunde komme i Ulykke derover; thi Portraitet er gjort af Monsieur Reenkaalavet, den største Skildrer udi Falcutetet til Paris.

Jeronimus. Ei! jeg vil døe paa at jeg finder det i en gammel Krønike, som jeg har hjemme; jeg kunde strax see, at det er et Kobberstykke klippet af en Bog. Hør, Nabo, eders Søn er en Nar og I lidt bedre. Jeg betakker mig for eders Svogerskab, og sælger ikke min eneste Datter saa bort. Og du, Skjelm! hvis du ikke strax siger os, hvo der har forført ham til saadan Galskab, skal du ikke komme vel her fra Steden.

Pierre. Jeg veed min Tro ikke hvor han har faaet det Stykke fra; men det kan jeg gjøre min Eed vaa, at jeg har seet under Portraitet de Ord: Monsieur Reenkaalavet fecit.

Frands. Fy! skjæmmer du dig ikke, Peer, at tale saa plumpt.

Jeronimus. Hei! laan mig jer Stok, Nabo. Naar din Herre spør hvo der har pryglet dig, saa kanst du sige: Jeronimus fecit. (Pierre gaaer grædende ud.)

Sjette Scene.

Jeronimus. Frands.

Jeronimus. Hør, Nabo, jeg haaber at vi kan være lige gode Venner omendskjøndt den gjorte Forlovelse med min Datter og eders Søn bliver ophævet.

Frands. Ak! min hjerte Nabo! I har jo lovet at have Taalmodighed udi fjorten Dage for at see hvorledes min Søn vil tage afsted; om I bryder saa hastig, gier det saadan Snak i Byen; gjør det dog for den Venskab, der altid har været imellem os, og hav Taalmodighed saa længe!

Jeronimus. Ja, ja. Fjorten Dage gaaer hastig; men jeg er vis paa, at han inden den Tid bliver værre og ikke bedre.

Frands. Jeg forlanger intet Andet end at I vil bie de fjorten Dage.

Jeronimus. Ja, jeg skal bie saa længe.

Frands. Farvel, jeg maa hjem at spise; min Kone bier efter mig.

Jeronimus. Prosit Maalzeit.

Fjerde Akt.

Første Scene.

Antonius. Elsebet. Marthe. Espen.

Antonius. Nu, hvordan gaaer det, min gode Marthe?

Marthe. Hun gaaer en god Gang nok. Men I kommer noget ubeleiligt; thi jeg har bestemt Hans Frandsen hid; han er saa forliebt som en Rotte, skjøndt han aldrig har seet mig. I kan tænke hvilken Gjæk det er: jeg har faaet ham til at bære om sin Hals et gammelt Kobberstykke, som jeg for nylig skar af en af Faers gamle Spændebøger og smurte paa en liden Træplade.

Elsebet. Men hvor er det muligt at han kan bringes til saadan Galskab?

Marthe Alting er mig nu muligen, efterdi jeg har faaet ham til at troe at jeg er en fransk Dame, som er nylig kommen fra Paris.

Antonius. Men hvad vinder du derved, at du saaledes prostituerer ham?

Marthe. Jeg vinder det derved, at hans tilkommende Svigerfader gier sin Datter heller bort til en Skorsteensfeier end til saadan En; hvorledes det ellers vil falde ud med Eder, veed jeg endnu ikke. Det gaaer med mig, som med dem, der skriver Komedier: mens de skrive paa Komedien, falder dem af sig selv ind hvorledes den skal udføres og endes. Men der seer jeg han kommer; løber strax tilside!

Anden Scene.

Mad. la Fleche. Espen eller d'Espang. Jean.

Mad. la Fleche. A cette heure il doit venir; war das nicht um 3 Uhr, Monsieur d'Espang, daß er lovede zu kommen?

Jean (embrasserer hende paa Knæe). Ak! charmante Madame! soufrez, que j'adore vous, soufrez, que je baise votres beaux mains.

Mad. la Fleche. Levez vous, Monsieur, c'est trop de humblesse pour un gentilhomme comme vous.

Jean. Ah! Madame est il possible, que j'ai l'honneur, le plaisir, contentement et joie de vous revoir dans cette terre!

Mad. la Fleche. J'ai venu pour vous voir, mais je croyois pas, que vous étiez si changó. Vous êtes à cette heure habillé comme un antique bourgeois Ha! ha! ha!

Jean. Pourquoi riez vous, charmante Princesse?

Mad. la Fleche. Rien! Monsieur de France, rien! je rie de la joie de vous voir, c'est toujours une plaisir de vous voir.

Jean. Je vous rends grace, Madame! mais comment trouvez vous cette terre?

Mad. la Fleche. Fort bon, Monsieur: les Danois êtes des fort bonnes gens. Il manque à eux seulement de s'informer dans les manières parisiens.

Jean. Oui par di si fait, Madame, vous avez grand raison dans cela. Dieu donne, que j'étois dans Paris igjen, — — ah pardonnez, ma belle Madame, je voulois dire: aussi. Mais, Madame, avez vous amené avec vous quelques nouvelles chansons de Paris.

Mad. la Fleche. Oui, Monsieur! celle-cy est la plus nouvelle. (Hun synger en Vise.)

Jean (paa Knæe). Ah, Madame! je n'ai jamais écouté une plus belle chanson. Ah! Paris, Paris!

Mad. la Fleche. Pourquoi pleurez Monseigneur?

Jean. Ah, Madame! on veut me marier dans cette pais.

Mad. la Fleche. Marier?

Jean. Oui, Madame!

Mad. la Fleche. Marier?

Jean. Oui, c'est veritable, et avec une fille, qui s'appelle par malheur Elsebet.

Mad. la Fleche. Quel diable de nom est cela? parlez vous tout de bon, Monsieur, ah est il possible?

(Lader som hun faaer ondt. Espen flyer hende noget at lugte til.)

Espen. Nu kan Han see, Monsieur, hvormeget Madamen elsker Ham; hun fik ondt af lutter Alteration, da hun hørte, Monsieur vilde gifte sig her i Landet.

Jean. Ak! hvis hun døer, saa omkommer jeg mig strax selv. Ak! siig hende, Monsieur valet de

chambre, at jeg før vil lade mit Liv, førend jeg skal gifte mig her. (paa Knæe) Ah, belle Princesse! êtes vous malade?

Mad. la Fleche. C'est un Uebergang, Monsieur! levez vous.

(Espen hvisker hende udi Øret, hvorpaa hun stiller sig meget fornøiet.)

Tredie Scene.

De Forrige. Arv (kommer ind, sætter sig ned paa Gulvet med et stort Stykke Kridt og maler den Dands af, han havde seet).

Arv. Saaledes gik Dandsen, ligesom en Kummenskringle. Det skal være Hans Frandsen, og her kommer Muttor. Nei! jeg maa gjøre hende om igjen; thi hendes Rumpe blev ikke bred nok. Her skal Fatter staae og græde. (Han springer op og seer derpaa. Medens han gjør dette, staae de Andre og taler sagte og peger paa ham.) Ha! ha! ha! det er mare saa naturlig gjort og Asfamblixet saa vel afskildret, saa der fattes intet Andet end at det skulde kunne tale. Men, billemænd! der seer jeg Folk. Er det ikke Jeronimuses Marthe, som har faaet en Adriane paa og staaer og snakker med Hans Frandsen? Hør, Marthe! hvor Fanden har du faaet den Adriane fra? det er jo endnu for tidligt, Hundedagene er jo end ikke begyndt.

Jean (giver ham et Ørefigen). Ei, du elementske Slyngel! tør du saaledes see en fornemme fransk adelig Frue i Øinene.

Arv. Om Forladelse, Monsieur Haans! Jeg tænkte mare det var Jeronimuses Marthe.

Mad. la Fleche. Ah, Monsieur! faitez le sortir, j'ai peur pour les gens, qui sont fous.

Jean. Herud, din Slyngel! jeg slaaer ellers dit Hoved itu.

Mad. la Fleche (staaer og beskuer Jean paa Klæderne, hvisker til Espen og leer). Ha! ha! ha! (seer paa hans Been, hvisker til Espen igjen og leer). Ha! ha! ha!

Jean. Pourquoi riez vous? belle Madame!

Mad. la Fleche. Je me retire un peu; Monsieur d'Espang, mon valet de chambre, vous dira pourquoi. Excusez! Adieu!

Fjerde Scene.

Jean. Espen.

Jean. Monsieur valet de chambre! Monsieur d'Espang! hvor kommer det, at eders Frue trakterer mig med saadan Foragt? hvad var det, hun hviskede?

Espen. Jeg vilde have givet tusind Daler til, at jeg havde vidst det tilforn, saa skulde jeg itide have advaret Monsieur. Men det kan let redresseres; hun hviskede til mig, at saa stor Estime, hun har for Monsieurs Person, saa stor Foragt har hun for hans Klædedragt.

Jean. Er der da andre Moder kommen i Paris siden jeg reisede? thi jeg opholdt mig paa Hjemreisen tre Uger i Rouen.

Espen. Ja, Monsieur! det har været Ulykken. Mad. la Fleche siger, at udi sex Uger ingen Kavaleer i Paris knæpper sin Kjole meer fortil, men alene bagtil; det synes vel at være noget inkommode førend man bliver først vant dertil; men fornemme Folk have altid deres Kammertiener, som de der i Landet kalde Valet de chambre, der knæpper dem op og til.

Jean. Ah! Malheureux, que je suis.

Espen. Det kan strax rettes, Monsieur! jeg skal hjælpe Ham derudi.

Jean. Vous me faites un grand plaisir, par di.

Espen. See! nu har Monsieur andre Dine at see med.

Jean. Er der ellers noget Andet, som fattes i Moden?

Espen. Jo, men det er let at gjøre. Alle fornemme Folk i Paris, siger hun, smør sig om Munden med Snuustobak.

Jean. Det skal strax blive forandret; jeg har min Tobatiere-Dose hos mig. Jeg har ma foi aldrig været den Sidste udi at antage nye Moder. Jeg hørte nok tale om en Hoben Moder i Paris, som var i Gjerde førend jeg reiste; men min Papas Importunitet var Aarsag, at jeg ikke kunde oppebie den Tid. Je vous prie, Monsieur le valet de chambre, at exkusere mig for Madame la Fleche. De Moder var dans ma foi ikke endnu i Brug udi Paris, da jeg reisede, non par di non, thi jeg har alt for stor Respekt for den parisiske Galanteri, at jeg skulde negligere Saadant.

Espen. Paris er en artig By, det maa al Verden tilstaae, al Verden retter sig og efter de Parisiers Moder; om de hittede paa at gaae uden Buxer paa Gaden, efterfulgte og alle andre Folk dem derudi.

Jean. Jeg gjorde det ma foi strax; alle Folk vilde vel lee af mig i Begyndelsen, men inden Aar var tilende, blev det dog en Mode overalt; thi det har jeg ofte observeret; men, Monsieur le valet de chambre!

er der ellers skeet nogen Forandring med Peruque, Hat, Skoe eller Strømper?

Espen. Nei! Madamen siger, at eders Hat og Paryk kan endnu vel passere; men Monsieurs Halsklud skal hænge bag ud.

Jean. Ei, ei! det er artigt! Den By kan hitte paa meer Galanteri i en Uge end hele Verden udi et Aar; jeg skal ma foi strax rette det og. Men hvorfor vil Madame la Fleche ikke sige mig Saadant selv?

Espen. Ak! Monsieur kjender jo de franske Damer; de ere altfor høflige til at sige en god Ven sine Feil, de smiler kun deraf og lader Andre gjætte hvad de mener. Men nu er Alting godt, nu skal det være hende en Fornøielse at see Monsieur igjen i sit Huus om en Time. Der skal jeg selv have den Ære at geleide Ham naar jeg først har forrettet mit Ærinde.

Jean. Je me recommende, Monsieur d'Espang.

Espen. Votre Serviteur! men, a propos, jeg har glemt en liden Ting at sige Monsieur paa Madamens Vegne, det er, at, naar Monsieur med Permission gaber, holder han ikke med Haanden for Munden; thi det er nu alt gammeldags og ikke bruges af honnette Folk meer i Paris.

Jean. Oui da!

Espen. Serviteur. (Gaaer)

Femte Scene.

Jean. Pierre.

Jean (dandser og synger) La la la la la la la. (seer paa sit Skilderi) La la la la la la. Alting synes underligt i Førstningen, men nu synes mig allerede, at det er en deilig Mode, fort commode et fort degagé; la la la la. Mon Père et mon Svigerpère skal ma foi tage den an, enten de vil eller ei. Jeg vil ikke være i nogen gammeldags Familie; min Papa skal jeg nok med det Gode bevæge til at aflægge sin gamle Spidsborgerdragt, men min Svigerpapa, som holder for Troesartikel at gaae ligeledes i Klæder, som hans Papa for ham, kommer jeg sans façon at tvinge dertil; thi det er mig ikke nok, at jeg veed selv at leve og er galant, jeg vil og ingen Skam have for mine Venner. Mais voila Pierre, qui vient.

Pierre. Ak! ak! Monsieur! I maa mantenere mig, ellers kan jeg ikke længer være i Monsieurs Tieneste.

Jean. Qu'as tu? dis moi, Pierre.

Pierre. Ak! Monsieur Jeronimus har slaaet mig saa, at jeg kan neppe gaae.

Jean. Pourquoi donc?

Pierre. Fordi Monsieur bær et Skilderi paa Brystet.

Jean. Par di! jeg skal lære ham hvad det er at prygle en gentil-homme's laquai; est il possible, at han torde slaae dig?

Pierre. Ovis, Monsieur. Men Monsieur har knappet sin Kjole bagvendt, han maa gaae i Giftetanker, reste un moment, medens jeg retter det igjen.

Jean. Ei du sot! badaut! boufon! maraut! veedst du ikke, at det er den nyeste Mode i Paris? og at Madame la Fleche belo mig fordi jeg knæppede min Kjole som Andre her i Landet?

Pierre. Den Mode har jeg dog ikke seet i Paris.

Jean. Den er opkommen medens vi vare i Rouen.

Pierre. Ovis, da! saa maa jeg ogsaa knæppe min ligeledes.

Jean. Non par di non, det er kun for gens de qualité.

Pierre. Eia! den fornemme Verden skal kun være forkeert; men faaer Monsieurs Svigerpapa det at see, bliver han gal

Jean. Ikke alene at han skal taale at see det, men jeg vil at han selv skal bruge samme Mode.

Pierre. Det gaaer aldrig an.

Jean. Han skal.

Pierre. Comment donc?

Jean. Jeg skal tvinge ham med Magt; thi om Mad. la Fleche leer af det hele Land, skal hun dog ikke lee af min Familie.

Pierre. Om Monsieur resolverer sig dertil, skal jeg hjælpe ham som en ærlig Karl, og jeg var tilfreds, vi havde nu fat paa ham, medens jeg føler endnu de Hug, jeg fik; men der kommer han alene ma foi fort à propos.

Sjette Scene.

De Forrige. Jeronimus.

Jeronimus. Fjorten Dage gaaer endelig snart bort, det vil Intet sige; jeg vil gjerne holde den Tid ud, paa det jeg ikke skal beskyldes at have brudt mit Løfte; men han bliver ikke anderledes, han bliver ikke anderledes, det vil jeg døe paa. Men der seer jeg han staaer, jeg maa forsøge engang at skrifte ham alene, naar hans barmhjertige Faer er ikke tilstede. Hør,

Hans Frandsen! lad os tale eengang for alle lidt alvorlig sammen. Men hvad Pokker er det, jeg seer? Er I bange, at Folk ikke skal kjende jer forkeerte Sind, uden at I gier det tilkjende med saadan forkeert Dragt. Hvilket Menneske kan bringes til saadan Galskab at knæppe sin Kjole bag til og gjøre sin Ryg til en Mave? ak! jeg ynker den ærlige gamle Mand, der har saadan en vanskabt Søn!

Jean og Pierre (leer tillige). Ha, ha, ha.

Jeronimus. Ja, du maa nok lee nu og siedse, saa tidt du tænker paa, hvilken Nar, hvilken Gjæk, hvilken Gøgler du est.

Jean og Pierre. Ha, ha, ha.

Jean. A propos, mon cher Svigerpapa! blev ikke den Kjole, I har paa, gjort til den forrige Jubelfest? ha, ha, ha, ha, ha!

Jeronimus. Ei, du Hans Wurst, du Nar! er din bagvendte Kjole ikke bleven gjort paa Fastelavns Mandag, eller den første April? ha, ha, ha, ha, ha.

Jean. Mon cher Svigerpapa! forlad mig at jeg leer af hans underlige gammeldags Dragt; men det kan let ændres, den skal alene knæppes bag til, saa kan Kjolen nogenledes passere. Som jeg gaaer nu, saa gaaer alle honnette Folk i Paris.

Jeronimus. Jeg er taabelig, at jeg staaer og taler med slige Gjække.

Jean. Attendez, mon cher Svigerpère! I slipper ma foi ikke førend I vender jer Kjole om, som min. Det er pardi den høieste Mode i Paris; Madame la Fleche, som nylig er kommen derfra, beretter — —

Jeronimus. Hei, I Slyngler! vil I lægge Haand paa en ærlig Borgermand! Det er for Madame la Flesk, og det er for Madame la Kaal, og det er for Madame la Medister, og det er for Mad. la Spæk. (Giver dem imidlertid Ørefigen.)

Jean. Pierre, ici! tenez! hold den gamle halstarrige Knark, jeg vil ma foi ingen Pedanter have til Forældre; træk ud!

Pierre. Vitement, Monsieur!

Jeronimus. Hei, Gevalt! Gevalt!

Jean. Naar gamle Folk gaaer i Barndommen, maa man tvinge dem som Børn.

Jeronimus. Hei hei! Gevalt — —t!

Pierre. Hei hei! Sna — —k! det er for jer egen Nytte; naar det først er gjort, skal I siden takke os, ligesom en Patient, der stræber først mod Feldt-

skjæren, som vil trække en Tand ud; men naar det er overstaaet, kysser han siden paa hans Haand og takker.

Jeronimus. Ach væ! Ach væ!

Jean. Ti stille, mon cher Svigerpapa, nu seer I par di ud som en Ambassadeur; den hele Familie maa og omstøbes; jeg skal føre min Svigermama og Mademoiselle Isabella til Madame la Fleche for at underviises hvordan høieste Fruentimmer-Mode nu er i Paris.

Pierre. Monsieur, skal eders Svigerfaers Klud ogsaa ikke sarandres?

Jean. Oui par di si fait.

(Pierre vender hans Klud, medens den Anden holder ham)

Jeronimus. A — — A — — A — —

Syvende Scene.

De Forrige. Antonius.

Antonius (med Kaarden i Haanden). Hei! I Stratenrøvere; jeg skal lære jer at overfalde en gammel fornemme ærlig Mand. Ak! min kjære Herr Jeronimus! det gjør mig ondt, at jeg skal finde Eder saa ilde medhandlet; see! hvor de Skjelmer har tilredet og prostitueret den fornemme ærlige Mand. Giev Jer tilfreds, min Herr Jeronimus! jeg skal hevne den Spot, om det skal koste mit Liv. (Jean og Pierre løbe bort.)

Jeronimus. Ak, min kjære Monsieur! I har frelst mit Liv, min Ære; thi jeg vilde heller døe end at Nogen skulde have seet mig saa forkeert. Det skulde være mig en stor Fornøielse om jeg kunde være Ham igjen til nogen Tjeneste; gid Han havde min Hjælp fornøden og vilde kun sætte Prøve paa mig.

Antonius. Ak, min Herr Jeronimus! jeg seer, Himlen selv favoriserer mit Forsæt og baner mig Vei til at forestille det, som jeg tilforn ikke har dristet mig til at tale; I har jo, min Herre! en Datter?

Jeronimus. Ja, men hvad vil det sige?

Antonius. Ak! jeg tør ikke sige meer, I maa selv gjætte min Mening.

Jeronimus. Jeg kan nok gjætte jer Mening. Han har maaskee Kjærlighed til min Datter, men jeg kan Intet svare Ham dertil, fordi Monsieur er mig ganske ubekjendt; maatte jeg spørge hvilke hans Forældre er?

Antonius. Jeg er Jesper Lorentsens Søn i Snaregaden, min Faer er nok bekjendt af godt Folk i Kjøbenhavn.

Jeronimus. Ja vist er han bekjendt; er Han

Jesper Lorentsens Søn, saa har Han en brav Mand til Fader og en af de skikkeligste Borgere her i Staden; vi har reist sammen i gamle Dage til Kieler Omslag og Viborger Snapsting; det skulde være mig en Glæde og Ære at komme i Svogerskab med ham; Han maa selv tale med min Datter.

Antonius. Hvis ingen anden Hinder er, da tør jeg allerede kalde mig eders Svigersøn. Sagen er denne: Jeg har i nogle Aar ikke alene baaret Kjærlighed til eders Datter Elsebet, men endogsaa vundet hendes Hjerte, men Ingen af os har understaaet sig at tale derom formedelst den anden Forlovelse, som er sluttet imellem hende og eders Naboes Søn, hvis Tilbagekomst har bedrøvet mig ikke mindre end hende og bragt os fast i Fortvivlelse.

Jeronimus. Er der ingen anden Hinder, saa er Knuden let løst. See! der har Han min Haand paa, at ingen Anden skal faae min Datter, end Han; men der kommer min Datter selv meget beleiligt.

Ottende Scene.

De Forrige. Elsebet.

Jeronimus. Hør, Elsebet! kjender du denne Person!

Elsebet. Nei, jeg gjør min Tro ikke, Papa!

Jeronimus. Jo du gjør saa min Tro, see hvor rød hun bliver i Ansigtet. Nu nu, giv dig tilfreds, græd ikke, mit Barn! Jeg veed hele Sagen, kom hid, giv ham din Haand, du skal være hans Brud.

Elsebet. Ak, min hjerte Papa! hvorfor skjemter Han saa med mig? I har eengang imod min Villie lovet mig bort til Hans Frandsen.

Jeronimus. Ja, det var i de Dage; men nu har jeg lovet at skaffe Hans Frandsen Logement paa Raadhuset, hvortil din tilkommende Kjæreste, som er Vidne til hvad Skam han har gjort mig, skal være mig behjælpelig. Gak hen og ræk ham Haanden; see hvor peen hun er, ligesom hun ei havde seet ham tilforn. Kom, lad os gaae hjem tilsammen, jeg skal have hevnet mig over Hans Frandsen forend Sol gaaer ned.

Femte Akt.

Første Scene.

Jean. Pierre.

Jean. Pardi est il possible? quelle brutalité!

Pierre. Monsieur! vi er om en Hals, dersom vi ikke retirerer os; Jeronimus leder efter os allevegne, og jer Faer, som jeg hører, er ligesaa vred som han.

Jean. Er det ikke en Elendighed, Pierre! at boe i dette Land, hvor Folk er saa lidet skjønsomme? Jeg havde tænkt, at Monsieur mon Papa og min Svigerpapa skulde daanet af Glæde naar de saae mig.

Pierre. Jeg min Tro ligesaa.

Jean. Fremmede veed at skjønne derpaa bedre end mine Forældre.

Pierre. Ja det gaaer med Monsieur, som Ordsproget lyder: En Poet er aldrig agtet udi sit Fædreneland.

Jean. Jeg vil ikke tale om min Artighed! nok er det, at een af de artigste Damer dans la France er hidkommen alene for min Skyld.

Pierre. Ja, det som er forunderligt, Monsieur, lige fra Paris. Thi havde det været en hottentottisk, kosfakisk, callekutisk, husarisk, malebarisk Dame, eller en fra Tye, Bogøe, Island eller Grønland, skulde man tænke, den Dame saae ikke mange andre galante Folk i det Land, hvor hun kom fra, derfor syntes hende saa vel om Jer. Men, Monsieur, hun kom lige fra Paris, hvor alle Folk ere artige, hvor gemene Hofekjellinger læse Aviserne, dandse Menuetter og tale perfect Fransk, hvilke tre Poster gjør et fuldkommen Menneske. Lad være at Monsieur var ikke artig, saa maa dog al Verden tilstaae ham, at han har den Merite at have udi faa Maaneder fortæret femten hundrede Rigsdaler i den galanteste Stad i Europa, og bør Monsieur alene for den Aarsags Skyld estimeres af alle brave Folk.

Jean. Oui par di si fait.

Pierre. Thi slige Depenser gier tilkjende, at Monsieur har levet fornemme udi Paris.

Jean. Si fait.

Pierre. Ikke som en Gnier.

Jean. Vous avez raison.

Pierre. Ei som en Slyngel.

Jean. Si fait.

Pierre. Ei som et Sviin.

Jean. Cela s'entend.

Pierre. Ei som et Bakkelsebeest,

Jean. Non, par di non.

Pierre. Ei som en doven Esel.

Jean. Non, si fait non.

Pierre. Ei som en Fæhund.

Jean. Peste! hold engang op med disse Titler; jeg forstaaer nok din Mening ellers.

Pierre. Jeg vil kun sige Dette, Monsieur, at hvilken brav Mand, der hører alene, at I har anvendt saa mange Penge i faa Maaneder i Paris, raisonnerer strax saaledes: Den Monsieur maa endelig være noget Godt hos, han maa endelig have lært Noget for saa mange Penge, og derfor vægrer sig ikke for at give Monsieur sin Datter.

Jean. Du seer dog, Pierre, hvor lidt mine Forældre skjønne derpaa.

Pierre. Hvorledes kan slige Tosser, som her er i Landet, skjønne paa Monsieur? Langt fra at skjønne paa hans Qvaliteter, de tillægger ham alle de Lyder, som til er.

Jean. Hvad siger de da om mig?

Pierre. Monsieur, jeg skjæmmes ved at tale derom Jeg havde nær kommen i Ulykke for nylig for Hans Skyld.

Jean. Ah dites hardiessement. Du vedst vel, at vi Parisier lægger aldrig Saadant paa Hjertet.

Pierre. Somme kalder Monsieur Hans Baisemains, fordi han gaaer om og kysser alle Fruentimmer paa Hænderne.

Jean. Par di? quels sots! det er just en af de artigste qualités, en galant homme kan besidde.

Pierre. Somme ere mere grove og kalder Monsieur: Hans Wurst. Hans Nar. Hans Abekat. Hans Gøgler. Hans Strømpekiger. Hans Markskriger. Hans Rumpevrikker. Hans Styltganger. Hans Capriolskjærer. Hans — —

Jean. Nu, nu, nok, nok. Jeg gider ikke høre meer deraf.

Pierre. Hans Petit maitre. Hans Dandser. Hans Franskfordærver. Hans — —

Jean. Hold op, siger jeg, Maraut

Pierre. Hans Spillefugl. Hans Stratenjunker. Hans Harleqvin.

Jean. Hvis du holder ikke op, skal jeg slaae din Hjerne itu. Je t'écraserai ton tête.

Pierre. Monsieur bad mig jo selv sige. Men der kommer Arv igjen.

Arv. Nei, det er sandt, jeg fortalede mig, det er Kniplinger.

Spilleren. Det maa være en forbandet Hob Kniplinger. Det hænger aldrig ret sammen; det maa være stjaalne Koster.

Arv. Nei, det er sandt, det er Erter.

Spilleren. Du est vistnok en Tyv, det mærker jeg; fort! lad mig see hvad det er.

Arv. Det er min Tro ikke Hans Frandsen, Maansør! det kan jeg gjøre min Eed paa; thi hvordan skulde han kunne ligge i en Sæk?

Spilleren. Ha ha, nu skal man see, jeg tør komme til mine Penge. See her, Monsieur Frandsen! er I her? det er mig kjært. Her er to Ting for Jer at udvælge: enten at levere mig strax mine Penge eller at slaaes.

Jean. Monsieur! je n'ai point d'argent.

Spilleren. Monsieur! jeg forstaaer ikke Fransk, vi vil slaaes paa Dansk. Flux! træk ud eller Penge.

Jean. Jeg vil give Ham min Haand for Pengene, Monsieur!

Spilleren. Ingen Snak! rede Penge eller slaaes.

Arv. Skam, der bier her længer. (løber bort.)

Jean. Ak, Monsieur! hav dog Taalmodighed med mig, I skal vist nok faae dem.

Spilleren. Jeg forlanger Intet uden at I skal trække ud.

Jean. Monsieur! der har I mit Uhrværk.

Spilleren. Det er godt, det taer jeg for førgetyve Rigsdaler; lad mig ogsaa faae Kjole, Vest og Hat til, saa vil jeg lade mig nøie.

Jean. Jeg veed I vil ikke have, at jeg skal gaae nøgen.

Spilleren. (trækker sin Kaarde) Allons! Kjole, Vest og Hat hid eller slaaes. (Jean trækker Kjole og Vest af, og flyer Spilleren det med Hatten og Paruqven.) Monsieur! très humble Serviteur! jeg takker for god Betaling. (gaaer.)

Pierre (kommer af Krogen igjen). Ak, Monsieur! nu er I saa nøgen, som I kom fra Moers Liv. Hvad Ulykke kan dog ikke det Spil foraarsage.

Jean. Nei du skal have Tak, jeg veed man fødes ikke med Buxer, Skoe og Strømper. Men din Poltron! gjorde jeg din Ret, saa skulde jeg kløve dit Hoved. Er det forsvarligt, saadan at forlade din Herre?

Pierre. Det er sandt. Jeg vilde ønske, at jeg havde kunnet blive staaende og fegtet saa tappert som

Monsieur; men jeg er færdig at haane naar jeg seer en nogen Kaarde.

Jean. Allons retirons nous à la Mad. la Fleche: hun taer os nok i Protection, du veedst jo hvor hun boer?

Pierre. Jeg? hvor skulde jeg vide det?

Jean. Ak! hvilket grovt og upoleret Folk vi boer iblandt; ak Paris, Paris! gid vi var der nu igjen, Pierre! mais voilà Madame la Fleches valet de chambre, Monsieur d'Espang.

Fjerde Scene.

De Forrige. Espen.

Espen. Jeg leder efter Monsieur Jean de France, men han er intetsteds at finde; jeg spurgte efter ham i hans Faers Huus, jeg spurgte efter ham hos — — Men der er jo han og hans Tjener. Monsieur! Mad. la Fleche lod formelde sin ydmygste Respekt, og leverede mig det Brev førend hun reiste.

Jean. Er Madame la Fleche reist?

Espen. Ja, for en halv Time siden.

Jean. Hvorfor reiste I ikke med.

Espen. Fordi hun havde mig ikke meer fornøden.

Jean. Reiste hun da alene?

Espen. Jo, jo, saadan Dame reiser alene! hun havde ikke mindre end fire Lakeier med sig, jeg var ikkun antagen til en Tid for Sprogets Skyld; her er et Brev, som hun leverede mig til Monsieur.

Jean (læser Brevet). Pierre!

Pierre. Monsieur!

Jean. Vi er ovenpaa, høit i Veiret.

Pierre. Skal vi da hænges?

Jean. Mad. la Fleche skriver, hun har hørt min Fortræd, og derfor ikke vil være her længer, men at jeg skal finde hende i Hamborg hos Monsieur Gobere, hun vil føre mig med sig til Paris, og der sætte mig i stor Herlighed; vi maae reise ligesom vi staaer og gaaer! alons! depechons! jeg er færdig, saasnart du kan bestille en Vogn; thi jeg vil kun skrive et Afskedsbrev til min Papa. Adieu mon cher Monsieur d'Espang! Je Vous rends mille graces pour votre civilité!

(Jean og Pierre gaae)

Femte Scene

Espen. Marthe.

Espen. Marthe! kom nu hid, nu er de Gjekke borte.

Marthe. Gik det ei vel for sig? maa du ei tilstaae, Espen, at jeg er habile?

Espen. Jo, lille Fæstemø! naar Lykken vil favorisere Forstanden, kan man gjøre store Ting med liden Konst; jer Machine var min Tro intet Hexeri; I tænkte ikke paa Andet end at gjøre Hans Frandsen meer fransøsk og gal end han var. I har ellers ikke egentlig været Aarsag i Antoniuses Lykke; thi den blev befordret ved en Hændelse. En overlægger undertiden en Ting viselig, en Anden derimod begynder en Ting i daarlig Fremtusenhed; men naar Lykken og Ulykken kommer der imellem, kan det saaledes falde ud, at den Første blier holdet for en Taabe, og den Anden for en viis Mand, saasom Verden examinerer ikke hvordan en Ting sættes i Værk, men hvordan den falder ud.

Marthe, Det vil Intet sige, det gaaer med mig, som med store Generaler: naar de vinde et Slag, saa blive de afmalede som store og forstandige Mænd, skjøndt om man vil examinere Alting nøie, da contribuerer Det til deres Seier, deres Ære, som de mindst tænkte paa og er ikkun pure Hændelser. Det meste regjeres i Verden af Slumpelykke.

Espen. Marthe! du taler som en Engel! du est saa lærd, at du kunde skrive Bøger; om man flyede dig Bøger, blev du den anden Birthe Tot.

Marthe. Ja, ja, jeg læser Senecus iblandt.

Espen. Jeg har nok kunnet mærke det paa nogen Tid.

Marthe. Hvorledes da?

Espen. Jo! thi vor Grød, som vi faaer om Aftenen, er enten for lidet kogt eller sveden; jeg holder nok af lærde Piger, men jeg vilde nødig have dem enten til Koner eller Huusholdersker.

Marthe. Ei Snak! men der seer jeg de tvende gamle Mænd komme.

Sjette Scene.

De Forrige. Frands. Jeronimus. En Dreng.

Jeronimus. Nei! jeg lader det umuligt falde, Nabo! I gjør ilde, at I tager saadan forloren Søn i Forsvar.

Frands. Jeg forsvarer ikke min Søn mere; thi jeg vil aldrig see ham for mine Øine, men jeg taler nu for min egen Skyld; thi om I beskjæmmer ham, lider den hele Familie derved. Bort, du Dreng! hvad har du her at bestille?

Drengen. Der var En, som gav mig et Brev paa Gaden at bære til Faer. (Drengen gaaer.)

Frands (læser Brevet). Mad. la Fleche, en fornemme

fransk Dame, har fundet mig for god til at være her i Landet, og derfor taget mig med sig til Frankrig. Jeg er vant udenlands til Artighed og Galanteri og derfor umuligen kan lide de gemene og grove Folk, som er i min Familie. Jeg kommer ikke meer tilbage; vil I skrive mig til, da kan I adressere Brevet à la Mad. la Fleche, Dame très célèbre et très renommé dans la France. Brevet maa skrives paa Fransk; thi jeg har sat mig for, inden nogle Maaneder ikke at forstaae et dansk Ord; men Udskriften paa Brevet maa være saadan: A Monsieur Monsr. Jean de France, gentil homme, et grand favorit de la Madame la Fleche, Courtisane très renommée, dans la Cour de France. Hvis saadan Udskrift er ikke paa Brevet, skikker jeg det ubrudt tilbage. Je suis le Votre Jean de France, gentil homme Parisien. Copenhague d. 18 Majus —

Jeronimus. Vil I nu meer erkjende ham for jer Søn? har jeg nu ikke Frihed at bortgive min Datter til hvem jeg lyster?

Frands. Jo vist.

Jeronimus. Jeg har lovet hende bort til Jesper Lorentsens Søn.

Frands. Det er en skikkelig Person. Jeg gratulerer.

Jeronimus. Kan jeg overtale Nabo til at komme til Bryllup og være i godt Humeur?

Frands. Jo vist! jeg har allerede slaget min Søn af mit Sind.

Jeronimus. Det gjør I vel udi.

Frands. Det meste, som gjør mig ondt, er at see mig skilt ved saadan god ærlig Mand, som I, med hvilken jeg havde Forhaabning at blive forenet ved Svogerskab.

Jeronimus. Ei, Nabo! jer Datter Lisbet er jo voxen?

Frands. Ja hun er.

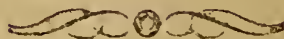
Jeronimus. Min Søn Jochum ligesaa. Kan der da ikke blive et nyt Svogerskab?

Frands. Jo, det kan rigtig gaae an, om Jer saa synes.

Jeronimus. Der har I min Haand paa, at han skal blive hendes Husbond; thi han holder saa min Tro en Skilling af hende, det har jeg mærket.

Mig synes, Nabo, at det er
Herefter mere sikker,
Vi gifter tidlig Sønner her,
End dem af Landet skikker.

Af eders Søns Historie
  Exempel man kan tage,
Hvad nytter fremmed Land at see
  Før man faaer Skjæg paa Hage.
See andre Nationer an,
  Hvor Ungdom bliver hjemme;
Her ene strax af Landet man
  Skal ud for Dansk at glemme,
At sætte Arv og Middel til
  Og lære galne Sæder,
Galanteri og Abespil,
  En Hoben nymods Eder.
Hvis endelig der reises maa,
  Det kan ei være Andet,
Lad Reisen kun til Elben gaae,
  Saa Arven blier i Landet.
Hvad nytter os saa store Spring
  I andre Land at gjøre?
Paa Skaven vi kan bedre Ting
  Om Rigets Tilstand høre.

Naar Legen er tilende og Panterne skal indløses, opkastes Spørgsmaalet:

Hvad skal Den gjøre, som dette Pant tilhører, eller: som har deponeret dette Pant?

Svar.

1. Skal sige Enhver af Selskabet hvad de kan bruges til.
2. Skal opgive hvem man synes mindst om af Selskabet.
3. Skal forestille den af lykkelig Kjærlighed henrevne.
4. Skal kysse enhver af det andet Kjøn paa Haanden, Panden eller Munden.
5. Skal opgive hvilken Blomst man holder mindst af og hvorfor.
6. Skal rose noget ved Enhvers Paaklædning.
7. Skal gaae om til Enhver især i Selskabet, og ligne dem med en Blomst, samt angive Ligheden.
8. Skal gjøre Knæfald for enhver Tilstedeværende af det andet Kjøn.
9. Skal spaae Enhver i Haanden.
10. Skal tage en Knappenaal op af Gulvet uden at berøre den med Fingrene.
11. Skal sige den Stykkeste af det andet Kjøn Grunden hvorfor man anseer ham (hende) derfor.
12. Skal forsvare den Paastand: at Kjærlighed er blind.
13. Skal hente en af Dommeren opgiven Tamp fra et Hjørne i Værelset, uden at gaae udenfor den Kreds, Selskabet slutter om den Domfældte.
14. Skal opgive tre af sine Feil.
15. Skal fortælle en Anekdote.
16. Skal forestille en Støtte, som Enhver af Selskabet har Tilladelse til at rette Noget paa.
17. Skal angive Ligheden mellem to af Dommeren opgivne Ting.
18. Skal tømme et Glas staaende paa eet Been.
19. Skal dandse en Solo.
20. Skal deklamere et Stykke.
21. Skal rydde op i Værelset og sætte Alt til rette.
22. Skal angive hvad man anseer for den største Lykke.
23. Skal besvare et Spørgsmaal uden at bruge Ja eller Nei dertil.
24. Skal opgive hvilke Personer, der af Selskabet passe bedst for hverandre, og hvorfor.

25. Skal lade sig rose af Enhver i Selskabet uden at rødme eller smile.
26. Skal lade sig kysse iblinde og gjætte af hvem det var.
27. Skal sige hvor Skoen trykker.
28. Skal lade sig sige en Fornærmelse, og som Beviis paa Forsonlighed besvare samme med en Compliment.
29. Skal lade sig pynte efter Selskabets Behag.
30. Skal samvittighedsfuldt besvare tre Spørgsmaal.
31. Skal dreje sig tre Gange rundt paa eet Been.
32. Skal angive Ligheden mellem en af Dommeren angiven Person eller Ting.
33. Skal lade Enhver sige sig hvad Egenskab man har, som mishager.
34. Skal vise et Kunststykke.
35. Skal fortælle en morende Historie.
36. Skal sætte et alvorligt Ansigt op.
37. Skal bringe Selskabet til at lee.
38. Skal løbe Stuen tre Gange rundt.
39. Skal foreslaae den næste Leg.
40. Skal figurligt give et Ordsprog tilkjende.
41. Skal, fjernet fra et slukket Lys i saa lang Afstand, som man er høj, antænde samme.
42. Skal opgive hvormed Selskabet i samme Øieblik kan behage den Dømte.
43. Skal sige hvad man mindst kan undvære.
44. Skal fjerne sig fra Selskabet nogle Øjeblik.
45. Skal lade Enhver i Selskabet sige hvad man kan bruges til.
46. Skal opgive hvem man anseer for den bedste i Selskabet.
47. Skal forestille den af haabløs Kjærlighed fortvivlede.
48. Skal opgive hvilken Blomst man synes bedst om, og hvorfor.
49. Skal dadle Noget ved Enhvers Paaklædning.
50. Skal af Enhver i Selskabet lade sig ligne ved en Blomst, og høre Grunden til Sammenligningen.
51. Skal tilstaae sin Hovedlidenskab.
52. Skal lade sig spaae i Haanden af en Dame (Herre).
53. Skal sige den smukkeste af det andet Kjøn en Kompliment.
54. Skal frie til en af Damerne. (Skal give en af Herrerne en Kurv.)
55. Skal fortælle en Usandhed og føre Beviis for samme, dersom det forlanges.
56. Skal opgive tre af sine Dyder.
57. Skal opløse en Gaade.

58. Skal fremvise et Modelkammer.
59. Skal angive Uligheden mellem to af Damerne opgivne Ting.
60. Skal drikke af en veltilproppet Flaske uden at beskadige den eller trække den op.
61. Skal valtse med Den, man synes bedst om.
62. Skal synge en Sang.
63. Skal angive hvad man anseer for den største Ulykke.
64. Skal sætte sig paa og reise sig fra Gulvet uden at bruge Hænderne til Hjælp.
65. Skal opgive hvilke Personer af Selskabet der mindst passe for hverandre, og hvorfor.
66. Skal lade sig kritisere af Enhver i Selskabet uden at forandre Mine eller forsvare sig.
67. Skal med samlede og stive Been springe over en Stok.
68. Skal lade Enhver sige sig hvad Egenskab man har som behager.
69. Skal sige hvad man bedst kan undvære.
70. Skal fortælle Selskabet en behagelig Nyhed.
71. Skal angive hvilken Aarstid man synes bedst om, og hvorfor.
72. Skal dandse en Menuet.
73. Skal synge en Valts, som Selskabet kan dandse efter.
74. Skal tilfredsstille en øjeblikkelig følt Lyst.
75. Skal tælle til 50 uden at drage Veiret.
76. Skal opgive hvorved man venter at erholde en Kone (en Mand).
77. Skal sige hvad man gjerne vil høre.
78. Skal sige hvad man helst gjør skjult.
79. Skal sige hvad man helst ønsker at fritages for.
80. Skal fortælle hvad man oftest tænker paa.
81. Skal fortælle hvad man anseer for meest klædeligt for en opgiven Person.
82. Skal nævne Den man helst vil betroe en Hemmelighed.
83. Skal iblinde gjætte hvilke to af Selskabet der byttede Plads.
84. Skal agere Syngelærer.
85. Skal nævne Den, man mindst tør betroe sig til.
86. Skal med sammenbundne Been gaae Stuen rundt.
87. Skal fortælle en Monolog foran et Speil.
88. Skal agere Sproglærer for en af det andet Kjøn.
89. Skal med tilbundne Øjne gaae hen og tage en Dame (Herre), og efter at have dandset med hende (ham) gjætte hvem det var.
90. Skal parre Selskabet til en Dands, som man da anfører.

Hos Bogtrykker E. C. Løser, store Kjøbmagergade Nr. 26, faaes:

Niels Ebbesen af Nørreriis, Sorgespil i 5 Akter af Sander, stort in 8vo (Repertoireformat) 24 Skill.

Holbergs Komedier à 12 Skill.

Den honnette Ambition, i 3 Akter.
Barselstuen, i 5 Akter.
Erasmus Montanus, i 5 Akter.
Henrik og Pernille, i 3 Akter.
Jakob von Tyboe, i 5 Akter.
Jean de France, i 5 Akter.
Jeppe paa Bjerget, i 5 Akter.
Julestuen, i een Akt.
Pernilles korte Frøkenstand, i 3 Akter.
Den politiske Kandestøber, i 5 Akter.
Don Ranudo de Kolibrados, i 5 Akter.
Det lykkelige Skibbrud, i 5 Akter.
Den Stundesløse, i 3 Akter.
Den Vægelsindede, i 3 Akter.

Niels Ebbesen af Nørreriis, Sorgespil i 5 Akter af Sander, i Lommeformat 12 Skill.

Kjærlighed uden Strømper, Sorgespil i 5 Akter af J. H. Wessel. 12 Skilling.

☞ Enhver, som kjøber for 72 Sk. faaer enten 20 Sk. Rabat eller Bøger for 32 Sk. gratis. — Handlende faae en yderligere Rabat og desuden

29/25 — 60/50 — 125/100

